

[Leif Hermann]

sager, der er forekommet inden for narkotikaområdet.

Endelig skal det måske i samme sammenhæng nævnes, at højesteret har godkendt anonymisering af vidner og disses vidneforklaringer, og jeg henviser her til debatten om vores lovforslag om forbud mod anonyme vidner.

Lovforslaget definerer i overensstemmelse med strafferetsplejeudvalgets betænkning agentvirksomhed eller det forhold, at der træffes foranstaltninger med henblik på at tilskynde nogle til at udføre eller fortsætte lovovertrædelsen, som tilbud om bistand. Herved placerer man agentvirksomheden som en overtrædelse af straffelovens § 23 om medvirken, og det er selvfølgelig noget, vi ikke som lovgivere kan være med til at give politiet grønt lys for, uanset at forholdet er straffrit, for så vidt som man ikke kan forestille sig, at politiet har forsæt til at overtræde straffelovens § 23. Men allerede det forhold, at man objektivt set definerer agentvirksomheden som overtrædelse af straffelovens medvirkenbestemmelse, udvisker skellet imellem politi og forbryder. Det er meget uheldigt, for nu at sige det pænt, at vi skal komme i en situation, hvor skellet mellem politi og forbrydere af lovgiveren bevidst udviskes.

Jeg synes også, det må være lidt ejendommeligt for en konservativ justitsminister, at man uanset det gode formål vil lægge navn til sådan noget. Man kunne måske overveje betimeligheden af brug af politiagenter, såfremt der entydigt og klart var tale om, at det var fastlagt, at provokationen kun kunne ske, når forbrydelsen var begyndt at strække sig ind over landets grænser, at det kun fandt sted inden for klart veldefinerede områder, og at politiet, og kun politiet, undlod at gribe ind med den motivering, at man så senere havde lejlighed til at slå til, når man havde fået fat i disse her pengegriske bagmænd. Men det er ikke tilfældet med det foreliggende lovforslag; tværtimod udvider man området for anvendelsen af agenter i forhold til den gældende praksis. Der er intet kriminalitetskriterium, og det er naturligvis oplagt, at der her er tale om en helt ekstrem og vel at mærke ubegrundet udvidelse i forhold til, hvad politiet hidtil har ønsket.

Det fastlægges som hovedregel – så vidt jeg kan se, må det være hovedreglen – at po-

litiagenten ikke skal føres som vidne i retten. Der gælder lidt andre vidnefritagelsesgrunde, og retten kan pålægge agenten vidneforklaring, såfremt sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part og samfundet gør det berettiget. Selvfølgelig er der et hensyn til beskyttelsen af agenten, men den pågældende agent går jo frivilligt og med åbne øjne ind i agentvirksomheden. Hvad er så begrundelsen for, at man skal operere med en vidnefritagelsesgrund i denne sammenhæng?

Samtidig kan man så give forsvareren pålæg om ikke at viderebringe oplysninger om, at der har været benyttet agenter, og det betyder, at forsvareren selv under domsforhandlingen vil være afskåret fra at udnytte den viden, han er blevet bekendt med som følge af anvendelsen af agenterne. Hidtil har vi begrænset forsvarerens mulighed for at snakke videre til under efterforskningen, men her strækker vi det altså også ind i domsforhandlingen. Det er såmænd ikke noget ræverødt, socialistisk synspunkt, det er et synspunkt, som også deles af en enkelt dommer, hvis mindretalsudtalelse fylder godt op i udtalelsen fra vestre landsrets præsident.

Jeg kan se, at min taletid er udløbet, og jeg håber, at jeg så i anden omgang får lejlighed til at komme ind i spørgsmålet om meddelelseshemmeligheden, hvor vi måske er knap så bistre, som vi er, når det drejer sig om agenterne.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak for lovforslaget. Det indeholder et forsøg på at fremskynde afgørelserne i højesteret. Det synes jeg er en god ting, og jeg skal vende tilbage til det.

Men især er jeg glad for, at ministeren med dette lovforslag giver os anledning og god grund til at drøfte spørgsmålet om brugen af politiagenter, politiprovokatorer, og om indgreb i meddelelseshemmeligheden. Når jeg mener, det er godt, at vi får den anledning, er det jo, fordi vi i Danmark i den seneste tid har gjort brug af politiprovokatorer på en meget uheldig måde. Det er ikke reguleret. Jeg forstår ikke, at politiet kan tillade sig at gøre det.

Endelig har vi haft aflytning af telefoner i sager, hvor det ikke har været muligt, end ikke for folketinget, at komme til bunds i